

Imidlertid havde Frøken Susse givet sig til at hviske med sin Ven for at faa noget at vide om den sære Præst og hvordan han var kommen her.

»Ih, du Fredsens . . . med Bønderkonerne!« hørte man hende sige, da Frants Møller havde fortalt, hvad han mente at vide om Mads Vestrup og Grunden til hans Afskedigelse.

Hun vendte sig interesseret om for rigtig at tage Manden i Øjesyn.

»Du!« hviskede hun. »Han ser da ogsaa ud som en rigtig Knus-Elsker fra Landet a'. En ordenlig Tyr — hva'?«

Men da Vennen smilende opløftede en advarende Pegefinger, slog hun begge Armene omkring ham og overkyssede hans tykke Ansigt.

»O, du søde, søde, søde Bassemand! Jeg elsker dig jo, saa jeg kunde spise dig med alle Klæ'erne paa.«

»Hov, hov, hov!« lød det henne fra Komponisten i Sofaen. »Spar paa Krudtet, Susse!«

»Er du misundelig?« spurgte hun. »Hvormange Kysser vil du ha'? Jeg har endnu no'en Tusind Stykker liggende ude i Frihavnen. Du kan jo gi' mig dit Legat i Bytte, gamle Dreng! . . . Har du forresten faaet Grynene?«

»Her!« svarede Jørgen Berg og slog sig paa Brystlommen. »En Femhundredkrone-Lap! Vil du se